

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobkyně: **D. K. L.**, nar. X
st. příslušnost X
bytem X
zastoupená advokátem Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 3. 2024, č. j. MV-24494-3/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 3. 2024, č. j. MV-24494-3/SO-2025, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 22404 Kč k rukám Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou brojila proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 3. 2024, č. j. MV-24494-3/SO-2025, kterým bylo zamítnuto její

odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 17. 12. 2024, č. j. OAM-31527-9/DP-2024, kterým bylo rozhodnuto o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pro nesplnění náležitostí žádosti dle § 44a odst. 6 ve spojení s § 31 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a to konkrétně pro nepředložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území ČR.

II. Podání účastníků

2. Žalobkyně uvedla, že doklad o zajištění ubytování odeslala správnímu orgánu prvního stupně prostřednictvím České pošty doporučenou zásilkou a v reklamačním řízení u České pošty bylo potvrzeno doručení zásilky adresátovi dne 29. 8. 2024, včetně jména osoby, která zásilku převzala. Výsledky reklamačního řízení, prokazující odeslání a doručení zásilky ze dne 28. 8. 2024, žalobkyně správnímu orgánu doručila dne 8. 1. 2025. Teprve téhož dne, tj. 8. 1. 2025, správní orgán prvního stupně vypravil usnesení o zastavení řízení, datované 17. 12. 2024, a toto usnesení bylo žalobkyni doručeno dne 10. 1. 2025. V odvolacím řízení správní orgán prvního stupně pouze postoupil spis, aniž by provedl jakékoliv šetření ohledně toho, co se s dotčenou zásilkou stalo. K tomu odkázala na povinnosti správního orgánu dle § 87 a § 88 odst. 1 věta první zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu.
3. Dále brojila proti závěru žalované, že *„podací lístek pouze prokazuje podání zásilky, není z něj však patrné, co bylo obsahem předmětné zásilky, a tedy jím není bez dalšího prokázáno, že doklad o zajištění ubytování byl doložen. Zůstává tak pouze u neprokázaného tvrzení účastnice řízení, že obsahem této zásilky bylo potvrzení o zajištění ubytování“*, neboť není povinna prokazovat obsah zásilky, pokud o něm nevznikne důvodná pochybnost. Správní orgány neprovedly žádné šetření ke zjištění, co se s zásilkou stalo a co je jejím obsahem, a proto neexistuje žádná indicie o tom, že by zásilka mohla obsahovat něco jiného, než tvrdí žalobkyně.
4. Pokud jde o následně doložený doklad o zajištění ubytování datovaný ke dni 8. 1. 2025, který nezohlednila žalovaná z důvodu koncentrace řízení, žalobkyně uvedla, že si ho obstarala bezprostředně poté, co zjistila, že původní doklad o zajištění ubytování se zřejmě u správního orgánu prvního stupně ztratil, tedy ho nemohla uplatnit dříve a zásada koncentrace se na tento případ nevztahuje.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedla, že *„je nesporné, že žalobkyně zaslala správnímu orgánu I. stupně dne 28. 8. 2024 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb zásilku RR71482998CZ, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 29. 8. 2024, kdy předmětnou zásilku převzala oprávněná osoba paní P. Po převzetí výše uvedené zásilky došlo ale k její ztrátě, z tohoto důvodu nebyla založena do správního spisu sp. zn. OAM-31527/DP-2024. Co bylo obsahem této zásilky se ale nepodařilo zjistit. Společně s odvoláním proti usnesení č. j. OAM-31527-9/DP-2024 ze dne 17. 12. 2024, zaslala žalobkyně podací lístek k této záslce a doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 8. 1. 2025. V odvolání proti tomuto usnesení zmocněný zástupce žalobkyně uvedl, že doklad (potvrzení) o zajištění ubytování byl již součástí ztracené zásilky. Toto tvrzení žalobkyně se ale nedá žádným způsobem ověřit. Na předloženém podacím lísku nikde není uvedeno, co zásilka obsahovala.“* Žalovaná proto setrvala na tom, že žalobkyně po výzvě k odstranění vad žádosti nedoložila jednu z náležitostí žádosti, čili byl naplněn důvod pro zastavení řízení.

6. V replice žalobkyně namítla, že ztráta zásilky, tj. pochybení správního orgánu, nemůže jít k tíži účastníka řízení, k čemuž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2025, č. j. 51A 13/2025-28.

III. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. V nyní projednávané věci je jedinou spornou otázkou to, zda lze klást k tíži žalobkyni nedoložení dokladu o zajištění ubytování, resp. zda ji lze klást k tíži to, že nebyl prokázán obsah zásilky ze dne 28. 8. 2024. Mezi účastníky není sporné to, že zásilka byla odeslána, že žalobkyně její odeslání prokázala a že došlo k doručení zásilky správnímu orgánu prvního stupně. Sama žalovaná uvedla, že to byl správní orgán prvního stupně, kdo zásilku ztratil.
9. Otázkou prokazování obsahu zásilky se zabývaly soudy v minulosti několikrát.
10. Nejvyšší soud ČR v rozsudku ze dne 19. 8. 2014, sp. zn. 30 Cdo 2595/2013, tuto judikaturu (byť ve vztahu k soudům) shrnul následovně: „V rozsudku ze dne 11. 3. 2008, sp. zn. 32 Cdo 3999/2007, se Nejvyšší soud zabýval otázkou rozložení důkazního břemene za situace, kdy žalovaná prokázala doručení zásilky soudu, nicméně nebylo zjištěno, co bylo obsahem této zásilky. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „[b]ylo-li osvědčeno, že zásilka pod podacím číslem 6211, o níž žalovaná tvrdí, že obsahovala vyjádření k výzvě soudu podle § 114b odst. 1 o. s. ř., jehož kopii dokládá, byla soudu doručena (...), nemůže soud po účastníkovi požadovat, aby ‚prokázal‘, co bylo obsahem zásilky. Jestliže u zásilky zaslané soudu účastníkem, u níž bylo zjištěno, že soudu došla, nebyl soudem osvědčen opak, tj. že podání tvrzené účastníkem neobsahovala (tj. že obsahovala jiné podání), je nepřipustné, aby soud požadoval po účastníku, aby doložil, co konkrétně v předmětné zásilce odeslal. Tento závěr je zcela konformní i se závěry Ústavního soudu, který ve své judikatuře (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 25. srpna 2005, sp. zn. III. ÚS 674/04, dále též nálezy Ústavního soudu ze dne 13. října 1999, sp. zn. I. ÚS 167/98, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 16, pod číslem 139, a rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 18. listopadu 2004, sp. zn. III. ÚS 332/2004, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 35, pod číslem 173) zdůrazňuje, že nedostatky v organizaci a činnosti soudní moci nemohou jít k tíži těch, kteří se na soud obracejí jako na ochránce svých základních práv a svobod“. Tento závěr byl převzat Nejvyšším soudem také v rozsudku ze dne 28. 4. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1391/2010.

Podobně Ústavní soud konstatoval, že *stěžovateli nemůže být přičítáno k tíži, že podání prokazatelně podané nebylo v soudní evidenci nalezeno. V takovém případě je podle Ústavního soudu nutno (s přihlédnutím k okolnostem případu) vycházet z presumpce, že tímto podáním byl procesní úkon (např. dovolání či odpor proti platebnímu rozkazu) tvrzený stěžovatelem (srov. nálezy ze dne 6. 10. 1998, sp. zn. I. ÚS 460/97, ze dne 23. 11. 2000, sp. zn. III. ÚS 329/2000, ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 547/03, ze dne 17. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 463/03, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 548/03, ze dne 19. 12. 2007, sp. zn. III. ÚS 751/06, a ze dne 8. 9. 2010, sp. zn. I. ÚS 1286/10).*

V nálezu ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. IV. ÚS 179/06, Ústavní soud navázal na svoji výše uvedenou judikaturu a dovodil, že „v případě, kdy nelze v soudní evidenci dohledat obsah konkrétního faxového podání obsahujícího dle tvrzení stěžovatele mimořádný opravný prostředek, nemůže být stěžovateli jako účastníku řízení tato skutečnost přičítána k tíži, a je proto nutno vycházet z presumpce jeho včasného podání. Základním předpokladem takového postupu je však unesení

důkazního břemene ze strany účastníka řízení, spočívající v prokázání odeslání a též doručení takového podání. Dle názoru Ústavního soudu je výpis činnosti telefaxu dostatečným důkazem jak o odeslání, tak i o doručení návrhu, a v tomto konkrétním případě lze tak mít doručení návrhu za prokázané. V projednávaném případě předložil stěžovatel Ústavnímu soudu kopii faxové hlášenky o činnosti faxu, z níž je patrné odeslání a také úspěšné doručení zprávy. Není sice zřejmý obsah tohoto podání, ale vzhledem k okolnostem případu a neprokázání skutečného obsahu takto došlé zprávy obecným soudem, lze s největší pravděpodobností předpokládat, že se jednalo o sporné podání, které však nebylo ze strany okresního soudu řádně zaevidováno“ (odst. 15).

Konečně podle rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 6. 12. 2005 ve věci Hornáček proti Slovensku (stížnost č. 65575/01; rozsudek je dostupný v anglickém jazyce na stránce hudoc.echr.coe.int) došlo k porušení práva na spravedlivý proces, garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v případě stěžovatele, který předložil doručenkou zásilky odeslané soudu ve lhůtě pro podání odporu proti platebnímu rozkazu, jež měla podle jeho tvrzení tento odpor obsahovat, nicméně podle slovenských soudů toto své tvrzení stěžovatel neprokázal. ESLP uvedl, že „[v] posuzovaném případě vnitrostátní soudy na třech stupních vyšly z vyjádření zaměstnance Okresního soudu v Martině, že právní zástupce stěžovatele doručil předmětnou písemnost na podatelnu soudu osobně dne 11. prosince 1999, tedy jeden den po uplynutí lhůty. Neakceptovaly tvrzení právního zástupce, že odpor odeslal dne 10. prosince 1999 doporučenou zásilkou, a k prokázání tohoto tvrzení předloženou doručenkou. Především Nejvyšší soud [Slovenské republiky] konstatoval, že stěžovatel neprokázal mimo jakoukoli pochybnost, že doporučená zásilka obsahovala předmětný odpor. Je pravdou, že na doručence týkající se doporučené zásilky R 690, na niž byli právním zástupcem označeni odesílatel i adresát, nebylo poznačeno, které věci se zásilka týkala. Nicméně před ESLP nebylo tvrzeno, že by relevantní právní předpis či praxe takové označení vyžadovaly. Stěžovatel tedy prokázal, že odeslal doporučenou zásilku okresnímu soudu ve lhůtě pro podání odporu proti předmětnému platebnímu rozkazu. V souladu s praxí Nejvyššího soudu [Slovenské republiky] je v zásadě taková doručenka považována za spolehlivý doklad toho, že opravný prostředek byl podán dne uvedeném na doručence. Podle názoru ESLP by bylo za daných okolností na místě, aby příslušné soudy zjistily, kdy byla doporučená zásilka R 690 doručena okresnímu soudu a do kterého spisu byla založena. Nic nenasvědčuje tomu, že takový pokus byl učiněn. Soudy se pouze spolehly na vyjádření zaměstnance okresního soudu, že nebylo možné zjistit obsah doporučené zásilky R 690 adresované soudu a stejně tak komu byla předložena“ (odst. 23–26).

11. K dokazování obsahu poštovní zásilky se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2009, č. j. 9 As 31/2009-231, který se stal součástí navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. V citovaném rozsudku uvedl: „V projednávané věci je stěžejní spornou otázkou mezi stěžovatelkou a žalovaným, resp. stěžovatelkou a městským soudem, zda žalovanému bylo v zásilce doručeno dne 26. 8. 2005 spolu s žádostí o informace označenou č. 13/05 doručeno též odvolání proti jeho fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací ve smyslu § 15 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. (ve znění platném do 22. 3. 2006) v řízení zahájeném podáním stěžovatelky ze dne 5. 8. 2005, zn. 9/2005.

(...) Správní řád explicitně neupravuje, kdo nese důkazní břemeno ohledně skutečnosti, zda bylo správnímu orgánu určité podání doručeno. Odpověď na tuto otázku však lze nalézt za použití pravidel logického dovozování, neboť zatímco podatel má možnost učinit potřebná opatření, aby v budoucnu mohl prokázat odeslání určité zásilky (například při zasílání prostřednictvím České pošty zvolením služby doporučená zásilka s dodejkou, kdy je odesílateli zpětně zasláno potvrzení

prokazující dodání poštovní zásilky příjemci), adresát zásilky není schopen prokázat negativní skutečnost, tj. že mu určitá písemnost nebyla doručena. Pravidlo nemožnosti prokázání negativní skutečnosti je zásadní pro posouzení většiny námitek stěžovatelky. Toto pravidlo je obsaženo jak v judikatuře soudů (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, zveřejněn pod č. 951/2006 Sb. NSS), ale je zdůrazňováno a respektováno též odbornou doktrínou (např. Winterová A. a kol., Civilní právo procesní, 3. vydání, Linde Praha, a. s., 2004, str. 271: Z pravidla uvedeného v § 120 odst. 1 občanského soudního řádu, že každý dokazuje jen svá vlastní tvrzení, existuje výjimka vycházející z toho, že po nikom nelze spravedlivě žádat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti.). Pro úplnost lze konstatovat, že prokázání negativní skutečnosti lze teoreticky v některých případech dosáhnout předložením souboru na sebe navazujících důkazů, které v souhrnu (například za pomoci argumentace a contrario) mohou vést k logickému závěru, že určitá skutečnost se s velkou pravděpodobností nestala. Logickým výkladem je tedy nutno dojít k závěru, že podatel, který tvrdí, že zaslal správnímu orgánu písemnost prostřednictvím držitele poštovní licence, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že tuto konkrétní písemnost skutečně předal k poštovní přepravě s pokynem jejího zaslání správnímu orgánu.

V projednávané věci nevznikl spor ohledně odeslání zásilky stěžovatelkou dne 25. 8. 2005 a doručení této zásilky dne 26. 8. 2005 žalovanému, nýbrž ohledně obsahu této zásilky. Dle tvrzení stěžovatelky byla obsahem této zásilky dvě podání, tj. č. 13/05 a č. 14/05, naopak žalovaný tvrdí, že mu touto zásilkou bylo doručeno pouze jediné podání č. 13/05. Nejvyšší správní soud zde opět odkazuje na výše uvedenou negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.

Stěžovatelka sice nemá povinnost zasílat písemnosti správnímu orgánu v separátních obálkách, uvádět na doručence celý obsah zásilky, či činit jiná podobná opatření, avšak v případě pochybností je povinna prokázat své tvrzení, že určitou písemnost správnímu orgánu odeslala. Zvolení pokud možná nejprůkaznějšího zasílání písemností, zde například zasláním každého podání samostatnou zásilkou, tedy není povinností, ale znamená výhodu při případném dokazování těchto skutečností. Stěžovatelka s tímto závěrem, vysloveným rovněž v napadeném usnesení městského soudu, nesouhlasí a odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, nespecifikuje však na podporu své argumentace ani jediné rozhodnutí, které by se k dané otázce vztahovalo.

12. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobkyně byla vyzvána k odstranění vad rozhodnutím ze dne 19. 8. 2024, které téhož dne převzala, tj. odeslání její (následně ztracené) zásilky 28. 8. 2024 časově následovalo po vydání výzvy k odstranění vad.
13. Soud se shoduje se žalobkyní v tom, že správním spisem neprochází žádná známka snahy správních orgánů zjistit, co bylo obsahem zásilky ze dne 28. 8. 2024. Dokonce správním spisem neprochází ani žádný úřední doklad o tom, že správní orgán prvního stupně zásilku převzal (vyjma výsledku reklamace, který předložila žalobkyně).
14. Správní soudy opakovaně zdůrazňovaly povinnost řádného vedení správního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56, odst. 25). Správné vedení správního spisu (srov. § 17 správního řádu) je přitom zásadní pro posouzení merita věci, neboť právě kvalita a úplnost správního spisu musí být akcentovány v průběhu celého řízení, přičemž neúplnost spisu nemůže jít k tíži účastníka správního řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 Azs 412/2018-43, odst. 16, ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 50/2016-35, ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011-122). V nyní

projednávané věci byl soudu poskytnut správní spis se spisovou obálkou, která obsahuje přehled jednotlivých listů spisu, nicméně jednotlivé listy spisu nejsou ani číslovány ani spojeny. Pokud tedy bylo předmětné podání žalobkyně někdy součástí spisu, tak v obsahu spisové obálky není uvedeno a z číselné řady jednotlivých listů není možné zpětně dovodit, kdy (zda) bylo doručeno, případně co bylo jeho obsahem (např. počet příloh).

15. Správní orgány nespoujají, že ztratily zásilku, kterou jim žalobkyně adresovala, nespoujají ani to, že nevědí, co bylo jejím obsahem. Do vydání rozhodnutí správní orgán prvního stupně na ztrátu zásilky nereagoval (lze se domnívat, že o ní nevěděl), ale, a to je s podivem, nereagoval na to ani ve chvíli, kdy mu bylo prokázáno, že sám zásilku ztratil. Nulová reflexe přišla i od žalované.
16. Ze žádosti žalobkyně ze dne 30. 9. 2024 nelze dovodit, že by žádala o prodloužení lhůty k dodání *obou* požadovaných podkladů, tj. z této žádosti nelze dovozovat nic ve vztahu k zásilce ze dne 28. 8. 2024. Ze správního spisu dále plyne, že první listina, ze které se žalobkyně mohla dozvědět o nedoložení dokladu o ubytování, je prvostupňové rozhodnutí. Ze spisu není ani patrné nahlížení do něj ze strany žalobkyně (nebo právního zástupce) před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Doklad o zajištění ubytování doložila žalobkyně k podanému odvolání, ve kterém výslovně uvedla výše shrnuté skutečnosti související s původním zasláním dokladu a požádala o obnovení řízení.
17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k tíži žalobkyně vyložila, že podací lístek sice prokazuje podání zásilky, ale neprokazuje její obsah, tj. neprokazuje doložení požadovaného dokladu. Právní názor žalobkyně nachází oporu ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 31/2009, se kterým ve shodě lze konstatovat, že správní orgány nemohou dokazovat to, co se v podání žalobkyně nenacházelo.
18. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozhodnutí nicméně posuzoval situaci, kdy byl spor mezi účastníkem řízení a správním orgánem o tom, zda podání účastníka řízení obsahovalo jednu nebo dvě listiny. Samotné podání bylo ale správnímu orgánu doručeno. Pokud má správní orgán ve spise řádně zažurnalizované podání účastníka (tj. obálku nebo výpis elektronického doručení a listinu, která mu v ní byla doručena), pak bez dalších indicií nic nevyvolává pochybnost o tom, že postupoval řádně.
19. Jestliže za této situace účastník řízení tvrdí, že obsahem obálky byla ještě jiná písemnost, než tvrdí správní orgán a než je prokazováno obsahem správního spisu, tak důkazní břemeno stíhá účastníka řízení, jak uzavřel Nejvyšší správní soud.
20. To ale nutně platí jen za situace, kdy nic nenasvědčuje jakémukoli pochybení správního orgánu.
21. Oproti tomu v nyní projednávané věci by aplikace rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 9 As 31/2009 vedla k absurdním důsledkům. Zdejší soud je přesvědčen, že fatální pochybení správního orgánu, které představuje úplná a nevysvětlená ztráta přijaté zásilky, jejíž doručení správnímu orgánu prvního stupně bylo prokázáno, ale která nebyla v systému správního orgánu prvního stupně vůbec zaevidována, nelze vyložit ve prospěch správnosti postupu a rozhodnutí správního orgánu, a naopak v neprospěch žalobkyně.
22. Pokud správní orgán zásilku, resp. obálku a samotnou listinu vůbec nemá k dispozici, ačkoliv mu byla doručena, nadto sám připouští, že ji ztratil a nedisponuje žádnou informací a vysvětlením, zda a co bylo obsahem zásilky, pak je bez dalšího zřejmé, že došlo k pochybení

na jeho straně; o tom ostatně není sporu. Za této situace nelze neuplatnit závěr Nejvyššího správního soudu o důkazním břemenu odesílatele (účastníka), protože není splněna podmínka bezchybného postupu správního orgánu. V případě takto závažného pochybení správního orgánu nelze na účastníka řízení důkazní břemeno přenášet.

23. Žalobkyně jednala v důvěře v poskytovatele poštovních služeb (tj. že její zásilka bude doručena; což byla) a ve správní orgán (tj. že její podání bude přijato, zaevidováno a zařazeno do správního spisu; což nebylo). Ačkoliv žalobkyni ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu tíží břemeno důkazní ohledně obsahu obálky, s ohledem na zjevné a závažné pochybení správního orgánu, že je vhodné následovat judikaturní závěry Nejvyššího soudu a Ústavního soudu ohledně odpovědnosti soudů (jako jiných orgánů veřejné moci) za ztrátu podání, které jim bylo adresováno a prokazatelně doručeno.
24. Zásadní odlišnost mezi projednávanou věcí a věcí řešenou Nejvyšším správním soudem ve shora citované věci je tedy zjevnost pochybení správního orgánu. Zdejší soud se proto odchýlil od závěrů Nejvyššího správního soudu.
25. Krom uvedeného považuje soud za podstatné vypořádat se s možností prolomení koncentrace řízení.
26. Z podacího lístku, který byl správnímu orgánu předložen spolu s odvoláním, vyplývá, že správnímu orgánu prvního stupně byla doručena zásilka o váze 0,026 kg. V případě obálky, kterou bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno potvrzení o studiu, se jednalo o zásilku o váze 0,016 kg. Jinými slovy z podacího lístku k zásilce ze dne 28. 8. 2024 lze důvodně předpokládat, že obsahovala nejméně stejné množství listin, jako zásilka, která byla doručena správnímu orgánu prvního stupně dne 10. 10. 2024.
27. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.
28. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
29. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
30. Žalovaná uvedla, že nelze přihlédnout k později doloženému dokladu o zajištění ubytování, protože nebyl doložen ve lhůtě stanovené správním orgánem prvního stupně a jelikož neshledala důvod, proč žalobkyně nepředložila doklad před vydáním usnesení o zastavení řízení. Žalovaná neshledala ani důvod pro prolomení koncentrace řízení, neboť nečinnost žalobkyně jde pouze k její tíži, nikoliv k tíži správního orgánu prvního stupně, a žalobkyně ani neprokázala důvod, který ji bránil doklad ve stanovené lhůtě předložit.
31. Podle názoru soudu ale závěrům žalované neodpovídá obsah správního spisu.
32. Správní orgán prvního stupně ztratil zásilku žalobkyně. Jestliže žalobkyně tvrdila a doložila, že zaslala správnímu orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě zásilku váhově odpovídající

zásilce obsahující několik archů A4, nemůže žalovaná bez dalšího jednoznačně uzavřít, že žalobkyně doklad o ubytování nedoložila.

33. V dané situaci nelze podle soudu dospět k závěru, že jsou důvody, které brání prolomení zásady koncentrace.
34. Byla to právě žalobkyně, která prokázala, že správní orgán prvního stupně ztratil její zásilku, tj. v důsledku pochybení správního orgánu prvního stupně nemohla uplatnit důkazy, které byly obsahem této zásilky. Zároveň z odvolání žalobkyně jasně vyplývá, že má za to, že v důsledku pochybení správního orgánu prvního stupně jí nebylo umožněno učinit v řízení před tímto orgánem určitý úkon – a to doložení dokladu o zajištění ubytování, přičemž součástí odvolání byl i aktuální doklad o zajištění ubytování.
35. Soud musí zdůraznit, že žalobkyně se o pochybení správního orgánu dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí. Nemohla tedy na něj reagovat dříve, než v odvolání. Za této situace je s podivem, že žalovaná, která pochybení správního orgánu prvního stupně přiznává, nedovolí, aby žalobkyně vadu v postupu správního orgánu prvního stupně napravila v odvolacím řízení, tj. neumožní, aby byl správně zjištěn skutkový stav a rozhodnutí odpovídalo skutečnosti.
36. Žalobkyně tedy podle názoru zdejšího soudu splnila podmínky pro prolomení koncentrace řízení a pokud z pohledu žalované měl být doložen stejnopis dokladu o zajištění ubytování, který měl být správnímu orgánu prvního stupně doručen podáním ze dne 28. 8. 2024 (tj. v případě neakceptace nově doloženého dokladu o zajištění ubytování), měla k tomu žalobkyni výslovně vyzvat a zjistit správně skutkový stav ve smyslu § 2 a 3 správního řádu.
37. Pokud by soud připustil jako zákonný postup správních orgánů v nyní projednávané věci, znamenalo by to, že za fatální pochybení správního orgánu by nesl odpovědnost účastník řízení, resp. že by si účastníci správních řízení museli obecně zajišťovat důkazy k tomu, co a jak posílají správnímu orgánu, jinak v případě, že správní orgán jejich podání ztratí, ponесou důsledky tohoto jednání oni. S tímto názorem se ale soud odmítá smířit a považuje ho za neudržitelný. Prolomení koncentrace řízení umožňuje nápravu takového typu selhání systému a správní orgány by i s ohledem na zásady dobré zprávy měly postupovat tak, aby účastníci řízení mohli jednat s oprávněnou důvěrou ve stát, který je zde k ochraně jejich práv.

IV. Závěr a náklady řízení

38. S ohledem na vše shora uvedené soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátit žalované k dalšímu řízení, ve kterém bude správní orgán vázán shora uvedeným právním názorem zdejšího soudu podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.
39. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, ve spojení s § 60 odst. 2 s. ř. s., dle kterého ustanovení odstavce 1 neplatí, mělo-li by být právo přiznáno správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče.
40. Podle § 9 odst. 5, § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění

ve znění účinném po 31. 12. 2024, platí, že se za tarifní hodnotu ve věcech žalob, kasačních stížností a dalších právních věcí projednávaných podle soudního řádu správního, s výjimkou věcí podle § 10b odst. 5, a dále ve věcech projednávaných podle části páté občanského soudního řádu považuje částka 88000 Kč. Ve smyslu § 7 bod 3 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby 4620 Kč. Krajský soud vycházel z toho, že zástupce žalobce učinil po 31. 12. 2024 ve věci tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, sepis žaloby a sepis repliky). Ke každému úkonu právní služby náleží náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 450 Kč.

41. Celková výše nákladů řízení žalobce tak spolu se zaplacenými soudními poplatky ve výši 4000 Kč a DPH činí 22404 Kč.

42. Procesně neúspěšná žalovaná nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 27. června 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce